

lande. Hvis der nu skulle være et af WTO's medlemslande, der finder, at et andet lands manglende brug af en international standard er eller vil blive et konkret handelsproblem, så er der en klar procedure for, hvordan man behandler sagen i SPS-komiteen.

Jeg vil godt nævne, at EU faktisk har ændret sin grænseværdi for aflatoksiner i uforarbejdede jordnødder fra 10 til 15 ppb, som det hedder, i forbindelse med en SPS-høring som følge af, at nogle lande faktisk ønskede at få hævet standarden, for at det ikke skulle være et handelsblokerende instrument. Hvis der nu skulle vise, at man ikke når til enighed, så kan det WTO-medlemsland, der måtte have en indsigelse, kræve tvistbilæggelse i overensstemmelse med WTO's regler.

Det er klart, at sådan en sag vil kræve nogle ressourcer, men hvis et udviklingsland nu finder, at eksportmulighederne er begrænsede af unødvendigt høje standarder i et industrialiseret land, så kan de lande få hjælp til at køre sådan en WTO-sag. En sådan hjælp gives af Advisory Center on WTO Law, altså et center, der tager sig af behandlingen af de sager for udviklingslandene.

I øvrigt er der en sag her for ganske nylig, der er anlagt af Peru om standarder for mærkning af sardiner, og Peru fik faktisk medhold med det resultat, at fællesskabet, altså EU, har måttet ændre sine regler. Jeg vil godt sige, at Danmark i øvrigt er medstifter af centeret og også bidrager med 1 mio. dollar til etableringen. Så vi har altså også bidraget til den der trust fund. Der findes altså i dag klare regler for alle, der er gennemsigtige, der er også mulighed for at få indflydelse, og beslutningen er baseret på videnskabelige vurderinger.

Kl. 16.15

Når det nu er sagt, vil jeg godt medgive, at det kan være et problem for eksportsektorerne i udviklingslandene at følge de fastlagte standarder, uanset om standarden er fastsat i Codex, eller det er en høj national standard. Men jeg mener ikke, at løsningen er, at vi skal sænke vores ambitionsniveau, når vi snakker om beskyttelsesniveau. Opgaven må være, at vi får hjulpet de lande, der har svært ved at løfte opgaven, så de kan komme op på det samme niveau. Det kunne vi f.eks. gøre ved at støtte vore program-samarbejdslande på den måde, og det synes jeg der er meget, meget mere vision i.

B 44 er et forslag om nedsættelse af en kommission. Det er regeringens opfattelse, at en så-

dan kommission godt kan skabe tvivl og forvirring i stedet for at fremme et godt internationalt samarbejde, som jeg skitserede før, så jeg synes, vi i stedet skal støtte de instrumenter, vi allerede har på nuværende tidspunkt.

Om B 122, der er et forslag om udviklingsprincip, vil jeg sige, at realiteten er altså, at det udviklingsprincip, som forslagsstillerne ønsker indført, allerede er i gang med at blive udmøntet i de sammenhænge, hvor forudsætningerne er bedst, dvs. i Codex, i EU og i WTO. Dertil kommer, at vi og mange andre allerede er i gang med den del af princippet, som drejer sig om at hjælpe udviklingslandene til at håndtere fødevarerstandarder, og her er kapacitetsopbygning helt klart nøgleordet. På den baggrund kan regeringen heller ikke støtte B 122.

Til sidst om B 29 om aflatoksiner: Aflatoksiner er naturligt forekommende giftstoffer, som er så giftige, at der er en risiko for kræft, uanset hvor lille koncentrationen er. Hvis vi følger det forslag, der ligger i B 29, og dermed ophæver de fleste af EU's grænseværdier for aflatoksiner, er det klart, at det vil indebære en svækkelse af beskyttelsesniveauet i EU, og jeg mener også, at vi vil bryde med det tidligere grundlæggende princip om, at grænseværdierne altid skal fastsættes på et så lavt niveau som muligt.

I øvrigt synes jeg ikke, at der er nogen saglige argumenter for at lempe EU's grænseværdier. Både EU's grænseværdier og Codex er fastsat ud fra en afvejning af de sundhedsmæssige og praktiske hensyn gennem brug af det, der hedder ALARA-princippet, som anvendes til fastsættelse af grænseværdier for naturligt forekommende giftstoffer. ALARA betyder »as low as reasonably achievable«, og med det princip ses der dels på det sundhedsmæssigt forsvarlige indtag, dels på, på hvilket niveau det er praktisk muligt at undgå stofferne i fødevarer gennem de tiltag, der kan tages i fremstillingsprocessen og i håndteringen af råvaren, f.eks. ved at sortere alle mugne nødder fra. Med det princip er der faktisk taget hensyn til mulighederne for fri handel.

Codex har kun fastsat grænseværdier for uforarbejdede jordnødder og mælk, men EU har – formodentlig fordi vi er væsentlig længere fremme i udviklingen – fastsat flere grænseværdier, end man har i Codex. En EU-tilpasning til Codexstandarderne vil reelt betyde, at vi får en deharmonisering i EU, og på den måde vil vi åbne mulighed for, at de enkelte EU-lande faktisk i realiteten kan fastsætte deres egne standarder. Så ville markedet blive fuldstændig uover-